

Kirkon Ulkomaanavun 70-vuotisjuhla

Alice Albright

Hyvää iltapäivää pääministeri Sipilä, arkkipiispa Mäkinen, arvoisat kutsuvieraat, hyvät naiset ja herrat, arvoisat kollegat.

Kiitokset Baba Lybeckille ystävällisestä pohjustuksesta ja kutsusta tänään paikalle.

On suuri kunnia saada kutsu puhumaan tähän tapahtumaan ja juhlistaa Kirkon Ulkomaanavun työtä.

Haluan onnitella Kirkon Ulkomaanapua 70-vuotispäivän johdosta.

On erityinen kunnia olla täällä nyt kun Suomi juhlii 100-vuotista itsenäisyyttään. Menestyksenne ja vaurautenne ovat epäilemättä suurelta osin koulutukseen tekemienne panostusten ansiota.

Rohkeus on osuva teema tilaisuuteen, jossa juhlistetaan maailman köyhimpien ja haavoittuvimpien puolesta työskentelevien ihmisten saavutuksia.

Kirkon Ulkomaanapu syntyi toisen maailmansodan jälkeen, sodan, jonka aikana Helsinki osoitti rohkeutta kestäessään sodan ilmapommitukset vastoin monien pahimpia pelkoja.

Rohkeutta osoitti myös Kirkon Ulkomaanavun mobilisointi sodan jälkeen vastaamaan raunioituneen maan valtaviin tarpeisiin ja osallistumaan sodan jälkeiseen jälleenrakennukseen.

Nykyään Suomi on maailmalla tunnettu koulujärjestelmänsä laadusta ja menestyksestä.

Syntymästään alkaen Kirkon Ulkomaanapu on rohkeasti katsonut omien rajojensa taakse. Se on nähnyt muiden tarpeet ja tarjonnut apuaan siellä, missä apua on eniten tarvittu, ja auttanut muita oman maansa jälleenrakentamisessa.

Haluan vielä kerran onnitella Kirkon Ulkomaanapua vuosikymmenten saavutuksista, työstä rauhan, toimeentulon ja erityisesti laadukkaan koulutuksen parissa.

Koulutus onkin meitä yhdistävä tekijä. Global Partnership for Education (GPE) käyttää myös suurimman osan resursseistaan hauraissa ja konfliktista kärsivissä maissa, kuten Somaliassa, Etelä-Sudanissa ja Keski-Afrikan tasavallassa, missä myös Kirkon Ulkomaanapu työskentelee.

Valitettavasti väkivalta ja vaarat piinaavat aivan liian monen lapsen elämää. Kuitenkin juuri järjestöjen, kuten Kirkon Ulkomaanavun, ja monien muiden rohkeiden tahojen työ mahdollistaa muutoksen.

Vain muutama viikko sitten olin Hondurasissa, yhdessä Keski-Amerikan köyhimmistä maista.

Tegucigalpan kaupungin reunamilla tapasin rohkean naisen. Hän oli peruskoulun johtaja ja toiminut opettajana 35 vuotta. Hän oli rakentanut koulunsa erään kukkulan laelle, missä hän oli käyttänyt jokaisen vapaan neliösentin tasaista maata luokkahuoneiden, vihannestarhan, ja käymälöiden rakentamiseen.

Hänen määrätietoisuuttaan lisäsi tieto siitä, että koulussa opiskelevien lasten tulevaisuus riippui hänen työstään. Hän puhui siitä, kuinka väkivalta Hondurasissa tekee jokaisesta päivästä kamppailua, ja miten koulu tarjoaa lapsille turvasataman ja yhteisölle keskuksen.

Hän puhui siitä, miten suuri tragedia on, kun lapsi ei syystä tai toisesta pääse siirtymään opinnoissaan eteenpäin, ja miten vaikeaa on suoriutua työstä ilman kunnollisia resursseja, kun ei voi opettaa lapsille kaikkea niitä taitoja, joita tietää heidän tarvitsevan.

Tuon naisen tapaaminen oli tärkeä muistutus siitä, miksi olemme täällä ja miten paljon on pelissä.

Hondurasilainen rehtori pyrki työskentelemään vaikeuksista huolimatta mahdollisimman tehokkaasti, mutta on valitettavaa, miten usein maailmassa törmää vastaaviin tilanteisiin.

Viimeisimpien arvioiden mukaan maailmassa on 264 miljoonaa lasta ja nuorta, jotka eivät käy koulua. Heidän lisäksi maailmassa on 130 miljoonaa lasta, jotka eivät osaa kunnolla lukea tai kirjoittaa, vaikka käyvätkin peruskoulua.

Ilman välittömiä toimia yli puolet maailman tulevasta nuoresta sukupolvesta jää ilman elämässä tarpeellisia taitoja. Toisin sanoen, maapallolla vuonna 2030 elävistä yhteensä 1,6 miljardista nuoresta 825 miljoonalla ei tule olemaan tarvittavia taitoja työllistymiseen ja elämässä menestymiseen.

Tämä tarkoittaa sitä, että sadat miljoonat nuoret ovat syrjäytymässä. He eivät tule koskaan saamaan tarvittavia taitoja köyhyydestä nousemiseen, eivätkä kykene kilpailemaan yhä globalisoituvammassa maailmassa.

Lisäksi heidän kotimaansa jäävät ilman heidän panostaan yhteiskuntien rakentamisessa taloudellisesti vakaammiksi ja kestävämmiksi.

Tämän johdosta me kaikki kärsimme. Elämme yhä tiiviimmin yhteen liittyneessä maailmassa, ja kun mahdollisuudet eivät ole tasa-arvoisia syntyy tyytymättömyyttä ja konflikteja, jotka saattavat laajentua yli valtioiden rajojen.

On siis meidän kaikkien, niin perinteisten lahjoittajamaiden kuin nousevien talouksien, kehittyvien maiden, yksityisten säätiöiden, kansalaisyhteiskunnan toimijoiden ja yksityisen sektorin, vastuulla panostaa koulutukseen.

Tärkeimmät syyt koulutukseen panostamiseksi ovat periaatteellisia: koulutus on perusoikeus, ja meillä on velvollisuus tukea kaikkein haavoittuvimmassa asemassa olevia.

Mutta myös henkilökohtaiset ja valtiolliset intressit ovat merkittäviä. Inhimilliseen pääomaan ja yksilöiden kykyihin panostaminen on sijoitus meitä kaikkia koskevaan hyvinvointiin ja yhteiskunnalliseen kestävyYTEEN.

Minun tuskin tarvitsee vakuutella kovinkaan monia täällä siitä, että YK:n kestävä kehityksen agendan tavoitteiden saavuttaminen edellyttää parempia tuloksia nimenomaan koulutuksessa. Kestävä kehityksen seitsemäntoista tavoitteen tarkoitus on köyhyyden lopettaminen vuoteen 2030 mennessä, ja koulutusta käsittelevä tavoite 4 on avain kaikkien muiden tavoitteiden saavuttamiseksi.

Tarkoista tutkimuksista ja huolellisesta aineiston keruusta tunnettu Maailman pankin vuosittainen maailman kehitysraportti keskittyy tänä vuonna koulutukseen. Maailman pankin läheisenä kumppanina me GPE:ssä seurasimme innokkaina raportin julkistamista viime viikolla. Raportin johtopäätöksissä korostetaan koulutusjärjestelmiin vaikuttavien teknologisten ja poliittisten haasteiden voittamisen tärkeyttä. Noiden haasteiden ratkaiseminen on maille erinomainen tapa vapautua alhaisen koulutuksen ansasta, jonka oppimiskriisi usein saa aikaan. Juuri tällainen lähestymistapa koulutusjärjestelmien ongelmiin on GPE:n toiminnan keskiössä.

Tutkimukset ovat toistuvasti osoittaneet, että hyödyt koulutukseen investoimisesta ovat positiivisia ja usein korkeampia matalan tulotason ja keskitulon maissa kuin korkean tulon maissa. Lisäksi, kuten kehitysraporttikin osoittaa, lukutaidon käyttäminen oppimisen mittarina on usein suorassa yhteydessä myöhempään ansiotasoon. Raportin aineistona oli kahdeksan matalan tulotason ja keskitulon maata.

Koulutus on perusta äärimmäisen köyhyyden poistamiselle, maailmanlaajuisen terveysturvan parantamiselle ja tautien leviämisen ehkäisylle, työpaikkojen luomiselle, kestäväälle kehitykselle ja turvallisuuden parantamiselle.

Perustelut koulutukseen investoinneille eivät siis ole koskaan olleet vakuuttavampia, ja myös parhaat keinot muutoksen aikaansaamiselle ovat selkeitä.

GPE:n toimintaa ohjaa kestävän kehityksen tavoite 4, kaikille avoimen ja laadukkaan koulutuksen takaaminen, koska tiedämme, että ilman selkeitä edistysaskelia koulutuksessa meillä ei ole mahdollisuuksia saavuttaa mitään kestävän kehityksen tavoitteista.

Työmme keskiössä on koulutusjärjestelmien vahvistaminen, rahoittaminen ja innovaatio, jotka kaikki tähtäävät oppimistulosten parantamiseen ja koulutuksen tasa-arvoistamiseen.

Kaikki eivät ehkä tunne Global Partnership for Education -järjestöä. GPE on maailman ainoa yksinomaan kehittyvien maiden koulutuksen kehittämiseen keskittyvä rahasto. Olemme yksi maailman suurimmista koulutuksen rahoittajista ja työskentelemme pääasiassa maailman köyhimmissä maissa, joissa koulutuksen ulkopuolella olevien lasten osuus on suuri ja joissa koulutuksen epätasa-arvoisuus on kaikkein räikein.

GPE keskittyy erityisesti hauraisiin maihin, joihin rahoituksestamme ohjattiin 60 prosenttia vuonna 2016. Olemme tukeneet koulutusta 65 maassa ja tavoitteena on kasvattaa tuo määrä 80:aan muutaman seuraavan vuoden kuluessa.

Tärkeää toiminnassamme ovat myös kumppanuuteen perustuva toimintatapamme. GPE:n hallituksen jäsenet koostuvat lahjoittajiemme ja kehittyvien maiden kumppaneidemme, kansainvälisten järjestöjen, kansalaisyhteiskunnan toimijoiden ja yritysten edustajista sekä yksityishenkilöistä. Jokaisella taholla on paikka hallituksessa ja ääni käytettävissään. Se erottaa meidät perinteisestä mallista, jossa päätökset tehdään ylhäältä lahjoittajilta alas hyödynsaajille.

Organisaatiomme merkittävien uudelleenjärjestelyjen jälkeen uskon, että GPE on nyt valmiimpi kuin koskaan työskentelemään opetustulosten parantamiseksi.

Haluankin esitellä teille työmme pääpiirteitä sekä joitain viime vuoden kohokohtia.

Rahoitus

Työmme ensimmäinen osa-alue on hyvin selkeästi ilmaistuna rahoituksen lisääminen.

Suomalaiset tunnetaan suorana kansana, joten minäkin puhun suoraan. Olemme tällä hetkellä kaukana koulutuksen rahoituksen tavoitteista. Maailmanlaajuisesti koulutukseen ei tällä hetkellä investoida riittävästi kestävän kehityksen tavoitteen 4 saavuttamiseksi.

Unescon raportin mukaan koulutukseen suunnatun avun määrä on edelleen alhaisempi kuin vuonna 2010. Erityisesti matalan tulotason maihin suunnattu apu on pienentynyt.

Jotta rahoitusvaje saataisiin korjattua, GPE kampanjoi juuri nyt nostaakseen tukensa kehittyvien maiden kumppaneilleen 2 miljardiin Yhdysvaltain dollariin vuoteen 2020 mennessä.

Rahoitusvajeen korjaaminen seuraavien kolmen vuoden aikana – vuosina 2018–2020 – mahdollistaisi GPE:n tuen tarjoamisen jopa 89 maalle, joissa asuu yhteensä 870 miljoonaa lasta ja nuorta, ja 78 prosenttia koko maailman koulutuksen ulkopuolella olevista lapsista.

Voisimme tarjota pääsyn peruskoulutukseen jopa 25 miljoonalle lapselle, joista 15 miljoonaa elää hauraissa ja konflikteista kärsivissä maissa.

Järjestelmien vahvistaminen

GPE:n toinen merkittävä toiminta-alue on pitkäjänteinen koulutusjärjestelmien vahvistaminen ja koulutusjärjestelmiin sijoittaminen parempien oppimistulosten aikaansaamiseksi.

Tässä työssä hallituksilla on johtava asema. Niiden tulee määritellä omat kansalliset prioriteettinsa ja toimia niiden mukaisesti. Terveystieteiden tehtyjen panostusten perusteella tiedämme, että järjestelmien vahvistaminen on edellytys kestäväälle kehitykselle.

Koulutusjärjestelmien rahoittaminen ja vahvistaminen on GPE:n toimintamallissa tärkeää. Työssämme käsittelemme kysymyksiä, kuten:

- Missä lapset eivät käy koulua ja miksi?
- Mitkä seikat estävät kaikkein haavoittuvimpia lapsia pääsemästä laadukkaaseen koulutukseen?
- Siirtyvätkö lapset opinnoissaan eteenpäin, ja jos eivät, niin miksi?
- Oppivatko lapset opetussuunnitelman mukaiset asiat?
- Onko koulutettuja opettajia tarpeeksi?
- Miten hyvin koulujen hallinto ja valvonta on toteutettu?
- Kerätäänkö koulutuksesta tilastoja ja käytetäänkö niitä?
- Onko koulujen infrastruktuuri asianmukaista?
- Onko rahoitus toteutettu kestäväällä tavalla?

Näihin kysymyksiin pohdimme nimenomaan pitkäkestoisia ratkaisuja, emme vain nopeita korjauksia. Työmme alkaa suunnittelusta. Ensimmäinen asia on selkeän koulutussuunnitelman luominen. Tavoitteena on koota kaikki asianosaiset tahot yhteisen suunnitelman taakse ja kehittää suunnitelmaa edelleen maiden itsensä johdolla. GPE varmistaa, että maat saavat tarvitsemansa taloudellisen ja teknisen tuen tavoitteidensa saavuttamiseksi.

Kun koulutussuunnitelma on valmis, maat voivat saada sen toimeenpanoa tukevia apurahoja. Apurahat ovat tulospohjaisia. Kolmannes rahoituksesta perustuu koulutuksen tasa-arvoisuuteen ja tehokkuuteen toteutettuihin, yhdessä sovittuihin parannuksiin. Maiden on siis luotava parempia koulutusjärjestelmiä, turvattava kaikkein haavoittuvimmassa asemassa olevien pääsy kouluun, ja kehitettävä opetuksen ja oppimisen laatua.

Suunnitelmien pitää myös sisältää ehdotus koulutuksen kehityksen järjestelmällisestä seurannasta ja opetustulosten raportoinnista. Lisäksi apurahan saamiseksi maiden on lisättävä omaa koulutukselle suunnattua rahoitustaan.

Vaikka koulutukseen suunnatun avun määrää onkin kiireellisesti lisättävä, kehittyvien maiden oma rahoitus on ja tulee aina olemaan selkeästi suurin koulutusrahoituksen lähde.

Otetaan esimerkiksi Kongon demokraattinen tasavalta, joka liittyi GPE:n kumppaniksi vuonna 2012 ja on sen jälkeen kasvattanut kansallisen rahoituksen osuutta 9 prosentista (2010), 17,8 prosenttiin (2014). Se on myös lupautunut kasvattamaan osuuden 20 prosenttiin vuoteen 2018 mennessä.

Nigerissä valtion osuus koulutuksen rahoituksesta on kasvanut 16,7 prosentista vuonna 2002, jolloin Niger liittyi GPE:n kumppaniksi, 21,7 prosenttiin vuonna 2014.

Seuraavaksi tarkastellaan hieman työmme tuloksia.

Olemme juuri julkaisseet ensimmäisen tulosraporttimme, jossa tulosten kehittymistä seurattiin 37 eri indikaattorin avulla. Tulokset osoittavat, että mallimme toimii.

Raportista on saatavilla sekä lyhyt että pitkä versio, joten jokainen voi valita mieleisensä.

Voin kuitenkin kertoa teille tärkeimmät kohdat.

GPE on saavuttanut täydellisesti 16 niistä 19 tavoitteesta, jotka se asetti itselleen vuodeksi 2016. Työmme piirissä on enemmän lapsia useammassa maassa kuin vain muutama vuosi sitten. Yhä useammat heistä käyvät peruskoulun loppuun. Erityisesti koulua käyvien tyttöjen määrä on kasvanut, samoin kuin hauraissa maissa opiskelevien lasten määrä. Luokkakokojen pienentäminen niin, että yhtä opettajaa kohden kouluissa opiskelee vähemmän kuin 40 oppilasta, on onnistunut useissa maissa. Erityisen hyvin on edistytty hauraissa ja konflikteista kärsivissä maissa.

Tilastojen perusteella voidaan todeta, että kahdessa kolmasosassa GPE:n kumppanimaista oppimistulokset paranivat vuosien 2000 ja 2015 välillä. Lisäksi 22 kumppanimaassa 3–5-vuotiaista lapsista kaksi kolmasosaa pääsi oppimistavoitteisiin, eli saavutti ikäryhmälleen sopivat oppimistulokset.

GPE:n kumppanimaat sijoittavat yhä enemmän kotimaisia resursseja koulutukseen. Kriteerinämme on, että valtion oma osuus koulutusmenoista kasvaa tai ylittää 20 prosenttia. Kumppanimaistamme 78 prosenttia saavuttaa tämän tavoitteen.

Seuraamme myös tilastotietojen keruuta, koska se mahdollistaa hyvien käytänteiden muodostamisen ja oppimistulosten seurannan. Tavoitteemme vuonna 2016 oli, että kolmannes kumppanimaistamme raportoi koulutustilastoja. Tällä hetkellä kumppaneistamme 43 prosenttia kerää ja raportoi tilastoja. Lisäksi GPE:n apurahoja anovista maista jokaisella on valmiina tilastojen keruuta koskeva suunnitelma.

Pidämme näitä tuloksia positiivisena merkinä luomamme mallin toimivuudesta.

Yleisten lukujen lisäksi haluan jakaa myös joitain tarkempia huomioita.

Afganistanissa GPE:n tuella on palkattu aiempaa enemmän naisopettajia, erityisesti maaseudulla, mikä on rohkaissut tyttöjä aloittamaan koulunkäynnin. Nepalissa, missä myös Kirkon Ulkomaanapu työskentelee yhteistyössä meidänkin kumppanimme Unicefin kanssa, 20 prosenttia koulutuksen ulkopuolelle jääneistä tytöistä köyhimmillä alueilla on palannut kouluun kolmen vuoden aikana.

Etiopiassa neljännen luokan opiskelijoista matematiikassa hyvät tai erinomaiset tulokset saavuttaneiden osuus kasvoi 13 prosentista 19 prosenttiin viimeisten neljän vuoden aikana. Vuoden 2015 PISA-tulokset osoittivat Vietnamin kaikkein vähäosaisimpien oppilaiden tason paremmaksi kuin 20 muun maan hyväosaisten oppilaiden.

Sudanissa GPE on tukenut kansallisen koulutusarvioinnin perustamista. Arviointi otettiin käyttöön 18 osavaltiossa vuonna 2015, ja sen alaisuuteen kuuluu arviolta 10 000 oppilasta yli 450 koulussa.

Viimeisen kuuden vuoden aikana myös opettajien ja oppilaiden määrien suhteessa on nähty selkeä parannus. Nepalissa oppilaiden määrä yhtä opettajaa kohti pieneni yli puolella, Senegalissa 40 prosenttia ja Mosambikissa yli kolmanneksen.

Huolimatta näistä hienoista saavutuksista, olemme myös tietoisia siitä, että useilla toiminnan alueilla riittää vielä parannettavaa. Esimerkiksi peruskoulua edeltävää koulutusta ei ole monin paikoin tarjolla eikä se ole tasa-arvoisesti kaikkien saatavilla. Tytöt edistyvät kouluasteilla

harvemmin kuin pojat ja jäävät poikia useammin koulutuksen ulkopuolelle. Parannettavaa on myös mallimme sovittamisessa valtioiden omiin järjestelmiin.

Myös vammaisten koulunkäynnille on edelleen valtavia esteitä kehittyvissä maissa. Haluamme purkaa kulttuurisia ja sosiaalisia esteitä vammaisten koulutukselle, unohtamatta vammaisten koulunkäyntiin liittyviä fyysisiä haasteita.

Kehitämme GPE:n valvonta ja arviointimenetelmiä voidaksemme paremmin seurata työmme tuloksellisuutta ja nähdäksemme, millä osa-alueilla työtämme pitää edelleen kehittää.

Innovaatio

Kolmas alue GPE:n työssä on innovaatio. On osattava tunnustaa, kun vanhat menetelmät eivät toimi ja tarvitaan investointeja uusiin ideoihin, uusiin kumppanuuksiin ja uusiin ratkaisuihin.

Tässä GPE:llä on paljon tarjottavaa.

1. Toteuttamiemme uudelleenjärjestelyjen tuloksena työmme on pitkäjänteistä ja kestävä. Sillä on suora vaikutus siihen, miten mittaamme tuloksia, minkälaisen rahoitusrakenteen luomme, miten toteutamme laadunvalvontaprosessimme ja mihin keskitämme arviointimme.

2. GPE on nyt merkittävä apurahojen myöntäjä koulutussektorilla, joissain maissa jopa kaikkein suurin. Olemme rakentaneet rahoitusjärjestelmämme niin, että se palvelee tulosten saavuttamista neljällä eri tavalla:

- Ensinnäkin rohkaisemme koko koulutusjärjestelmän vahvistamiseen ja koko järjestelmää koskeviin uudistuksiin. Kolmannes myöntämästämme rahoituksesta on riippuvaista yhdessä sovittujen tulosten saavuttamisesta tasa-arvossa, tehokkuudessa ja oppimistuloksissa.
- Toiseksi pyrimme panostamaan innovaatioihin. Voimme auttaa kumppanivaltioitamme saamaan tarvittavat tiedot haasteiden voittamiseen. Olemme perustaneet uuden tietojen- ja innovaatioiden vaihto-ohjelman, jota kutsumme nimellä KIX. Sen avulla voimme auttaa maita laajentamaan lupaavia pilottiohjelmiaan suurempaan mittakaavaan.
- Kolmanneksi, keräämme lisärahoitusta koulutukselle. Tätä varten olemme juuri luoneet uuden lisärahoitusjärjestelmän. Järjestelmä toimii niin, että jokaista valtion ulkopuolisesta rahoituslähteestä keräämää kolmea dollaria kohti niille myönnetään yksi dollari lisärahoitusta. Tarkoituksena on mahdollistaa apurahojen saanti kansainvälisiltä tai alueellisilta kehityspankeilta, kahdenvälisistä valtiollisista sopimuksista ja yksityiseltä sektorilta ja avata näin kumppaneillemme uusia mahdollisuuksia.
- Neljänneksi panostamme parempaan vaikuttamistyöhön ja vastuullisuuteen. Tuemme kansalaisyhteiskunnan toimijoita, kuten kansalaisjärjestöjä ja ajatushautomoita, seuraamaan kehitystä ja varmistamaan, että varat käytetään oikein. Suunnittelemme uusia työkaluja myös tähän tarkoitukseen.

Pyrimme myös yhteistyöhön yksityisen sektorin kanssa voidaksemme vastata uudennaisiin haasteisiin. Työ on vasta alussa, mutta merkit ovat lupaavia. Henkilökohtaisesti olen erittäin innostunut yhteistyöstä vakuutusalan ja yksityisten säätiöiden kanssa, minkä tavoitteena on muuttaa tapoja, joilla koulut valmistautuvat luonnonmullistuksiin ja palautuvat niiden vaikutuksista. Luonnonkatastrofien vaikutukset koulutukseen ovat valtavia, kuten Irma-hurrikaani Karibialla sekä tulvat ja mutavyöryt Sierra Leonessa ja Bangladeshissa ovat osoittaneet. Meidän tulee valmistautua katastrofeihin paremmin ja auttaa maita palautumaan katastrofeista nopeasti, jotta lasten kouluun paluu ei tarpeettomasti viivästy.

Teemme yhteistyötä yksityisen sektorin kanssa myös tilastojen keruussa. Voidaan siis sanoa, että olemme tehneet ahkerasti töitä uudistusten parissa.

Kun suuri osa varsinaisesta kehittämistyöstä on nyt takanapäin, olemme asettaneet itsellemme uusia, kunnianhimoisia tavoitteita. Tarkoituksenamme on tarjota vuosittain 2 miljardia dollaria rahoitusta koulutuksen kehittämiseen vuoteen 2030 mennessä.

Tavoitteen saavuttaminen vaatii työtä myös kaikilta kumppaneiltamme. Meidän on kerättävä lahjoituksia 3,1 miljardin dollarin edestä, ja tässä yhteydessä haluankin osoittaa suoran vetoomuksen Suomelle, jolla on loistava maine koulutuksen kehittäjänä. Seiskää muiden lahjoittajien mukana kasvattamassa tukeanne GPE:lle koulutuksen rahoitusvajeen korjaamiseksi.

Myös kehittyvien maiden on luvattava 20 prosentin kansallinen rahoitus koulutukselle. Olemme tehneet yhteistyötä säätiöiden kanssa vasta muutaman vuoden ajan, ja niiden panostus on koko ajan kasvanut. Toivomme myös säätiöiden tuen jatkavan kasvuaan.

Yhteenveto

2000-luvun alussa työskentelin globaalin terveydenhuollon parissa Gavi-järjestössä. Koulutuksen nykytilanne ei ole kovinkaan erilainen kuin terveydenhuollon tilanne oli silloin, kun YK:n vuosituhattavoitteet julkistettiin.

Silloin emme olisi osanneet edes kuvitella, että viidessätoista vuodessa voisimme rokotusten avulla pelastaa kymmeniä tuhansia ihmishenkiä, tarjota hoitoa HIV/AIDSiin, pysäyttää malarian ja tuberkuloosin leviämisen ja dramaattisesti pienentää lapsi- ja synnytyskuolleisuutta.

Uskon, että työskentelemällä yhdessä toisiamme tukien, voimme saavuttaa samanlaisia kunnianhimoisia tuloksia myös koulutuksessa.

Olen toiveikas, koska maailmalla on ymmärretty koulutuksen merkitys. On ymmärretty, että koulutuksen rahoituskriisi on hälyttävä, että paljon on pelissä ja että ilman panostusta koulutukseen emme voi saavuttaa YK:n kestävän kehityksen tavoitteita.

Oppimiskriisi, josta tänään olen puhunut, oli esillä myös YK:n yleiskokouksessa New Yorkissa viime viikolla. Olin paikalla monien muiden mukana kampanjoimassa koulutuskriisin ratkaisun puolesta. Huomionarvoista GPE:n kannalta oli, että koulutusta käsittelevässä korkean tason tapaamisessa *Financing the Future: Education 2030*, johon myös YK:n pääsihteeri António Guterres osallistui, Senegalin presidentti Macky Sall ja Ranskan presidentti Emmanuel Macron ilmoittivat isännöivänsä GPE:n varainkeruutapahtumaa Senegalissa, ensi vuoden helmikuun 8. päivänä. Tämä oli merkittävä askel GPE:lle, mutta myös meidän kaikkien yhteiselle työlle maailman lasten hyväksi.

Lopuksi haluaisin jättää teille kaikille muutaman tärkeän huomion koulutukseen liittyvistä haasteista.

1. Kaikki palaset koulutuksen tilanteen muuttamiseksi ovat paikallaan ja muutoksella olisi selkeät vaikutukset koko kestävän kehityksen agendaan. Tämä on historiallinen hetkemme.

2. Meillä on nyt tehtävänä tärkeä päätös, joko jatkamme kuten tähänkin asti ja kuljemme kohti maailmaa, jossa yhä useammat nuoret maailman köyhimmissä ja epävakaimmissa maissa jäävät ilman tarvitsemiaan taitoja, tai sitten käymme toimeen ja panostamme koulutukseen tavalla, joka edistää rauhaa ja hyvinvointia maailmanlaajuisesti.

3. Toivon, että tämän tilaisuuden jälkeen olette päättäväisiä jatkamaan sitoumustanne maailman lasten ja nuorten tulevaisuuden parantamiseen. Kaikilla meistä, niin valtionhallinnossa, tiedemaailmassa, kansalaisjärjestökentällä kuin yksityisellä sektorilla, on oma roolimme. Kertokaa hallituksillenne, että odotatte niiden lisäävän panostustaan koulutukseen, jotta nykyinen rahoitusvaje saadaan korjattua.

Ja jos olette osaavia sosiaalisen median käyttäjiä, toisin kuin minä, keskustelkaa käyttäen tunnistetta #FundEducation.

Yhdessä voimme saada aikaa todellisen muutoksen, mutta aikaa ei ole hukattavaksi.

Kiitos.